

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 grudnia 2015 roku

Powódka M. C. pozwem z 27 lutego 2015 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego (...)S.A. w W. odszkodowania w wysokości jej trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę (20 500,40 zł).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. (k. 16 – 21).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. C. pracowała w pozwanym (...)S.A. w W. w okresie od 14 czerwca 1999 roku do, ostatnio (od 17 czerwca 2013 roku) w 1/2 wymiaru czasu pracy na stanowisku Zastępcy Inspektora do spraw zgodności.

Powódka wykonywał pracę dla dwóch podmiotów jednocześnie. Drugi stosunek pracy łączył powódkę z (...) w W.. Przełożoną powódki była A. S..

Do zadań powódki należały inspekcje IT, przygotowywanie rejestrów, zajmowanie się ankietami dotyczącymi prania brudnych pieniędzy i sankcjami w handlu z Rosją.

Pracownicy w pozwanej spółce otrzymują zadania operacyjne oraz premiowe. Są co pół roku oceniani z zadań premiowych. Raz do roku wystawiana jest ocena kompetencji pracownika.

Powódka nie zachowywała standardów w pracy w zakresie jej sumienności, terminowości oraz jakości. Jej zaangażowanie osobiste było oceniane przez przełożoną jako niewystarczające.

Pierwsza ocena realizacji przez powódkę zadań premiowych (TAPIR 1) w 2014 roku wynosiła 42 %. W komentarzu do oceny oceniający wskazał m.in., że praca powódki nie reprezentuje poziomu uprawniającego do jej akceptacji i pozytywnego odbioru, ma charakter wyłącznie odtwórczy, niestaranna, mało czytelna, niezbyt wartościowa merytorycznie, że zawiera wiele oczywistych błędów stylistycznych gramatycznych i ortograficznych. Wskazano, że powódka nie przygotowała katalogu materiałów.

Przełożona przedstawiła powódcie powody takiej oceny. Powódka zaakceptowała pierwszą ocenę.

Druga ocena realizacji zadań premiowych (TAPIR 2) wynosiła 0%. Powódka nie wykonała pierwszego zadania, natomiast zadanie drugie i trzecie wykonała w stopniu niewystarczającym.

Powódka na formularzu elektronicznym odniosła się do oceny TAPIR 2. Wskazała, że w związku z tym, że przy pierwszej ocenie została uprzedzona przez przełożoną, że nie otrzyma kolejnej premii, to nie miała motywacji, by którekolwiek zadanie wykonać. Wyjaśniła, że podjęła próbę wykonania zadań, lecz nie była w stanie określić na czym polegało pierwsze zadanie, ponadto temat przekracza jej kompetencje, bo nie jest prawnikiem. W zakresie drugiego zadania powódka wyjaśniła, że podjęła próbę utworzenia zakładki, ale się nie udało. Natomiast trzecie zadanie w jej ocenie wykonała w całości i uznała, że przełożona je przyjęła.

Ocena końcowa pracy powódki za rok 2014 była niezadowolająca. Oceniający wskazał, że pracownik wykonuje w stopniu niezadowolającym zarówno od strony merytorycznej, jak i zaangażowania oraz nie zachowuje standardów wymaganych na zajmowanym stanowisku.

Pozwana przeprowadziła rozmowę z powódką w związku z niezaakceptowaniem przez nią oceny za rok 2014 roku oraz oceny realizacji zadań premiowych TAPIR2. Strony omówiły oceny każdej kompetencji oraz zadań premiowych.

25 lutego 2015 roku powódka otrzymała od pozwanej rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wskazano niską efektywność pracy, niespełnianie obowiązujących, niezbędnych na danym stanowisku standardów organizacyjnym pod względem jakości,

terminowości i sumiennosci wykonywania zadań, nierealizowanie celów rozwojowych wyznaczonych dla podniesienia poziomu wiedzy merytorycznej oraz osobistych standardów, co zostało potwierdzone negatywnymi ocenami realizacji zadań premiowych za dwa ostatnie półrocza oraz oceną kompetencji za 2014 r.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4 350 zł (k. 34)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie :

akt osobowych powódki, zeznań świadków A. S. (k. 149 - 150), , dokumentów znajdujących się na k: 4 - 7, 4-5 i 9, zeznań I. S. występującej w charakterze pozwanego (k. 163), zeznań powódki w zakresie w jakim są zbieżne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie (k. 162 - 163).

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka. Zeznania te są wewnętrznie spójne i logiczne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd oceniając zeznania stron dał im wiarę w takim zakresie, w jakim pozostają one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, uznanym przez Sąd za wiarygodny. Przede wszystkim dotyczy to oceny przebiegu zatrudnienia powoda u pozwanego.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powódki M. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia stanowi art. 45§1 k.p., zobowiązujący sąd pracy do przywrócenia pracownika do pracy na poprzednich warunkach w razie wypowiedzenia umowy o pracę za wypowiedzeniem bez wymaganego przez art. 30 §4 k.p. uzasadnienia lub z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu, gdy rzeczona umowa uległa już rozwiązaniu. W utrwalonym orzecznictwie wypowiedzeniem umowy o pracę bez uzasadnienia jest przede wszystkim podanie przyczyny nierzeczywistej i niedostatecznie uzasadniającej wypowiedzenie (wyrok SN z dnia 01.10.1997r., I PKN 315/97, OSNAP 1998/14/427; wyrok SN z dnia 4 grudnia 1997 r. I PKN 419/97 OSNAP 1998/20/598).

W piśmiennictwie przyjmuje się ponadto powszechnie, że w sytuacji dokonania przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę, to na nim spoczywa odpowiedzialność za udowodnienie okoliczności je uzasadniających (Jaśkowski Kazimierz, Maniewska Eliza, Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.98.21.94), LEX/el., 2012; Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz, LEX, 2012).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że pozwana w rozwiązaniu umowy o pracę wskazała przyczynę wypowiedzenia umowy. Pracodawca wskazał, że podstawą do podjęcia decyzji o rozwiązaniu umowy była niska efektywność pracy powódki, niespełnianie przez nią obowiązujących na stanowisku standardów organizacyjnych oraz nierealizowanie celów rozwojowych. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego była to ocena prawdziwa. Pozwana miała zastrzeżenia, co do realizacji zadań powódki, wyrazem tych zastrzeżeń były oceny realizacji zadań premiowych na poziomie 42 % w pierwszym półroczu 2014 roku oraz 0% w drugim półroczu oraz ocena kompetencyjna. Jej roczna praca została oceniona jako niezadowolająca. Nie można zatem uznać, że wskazana przyczyna, wbrew twierdzeniom powódki była nieprawdziwa. Pozwany był niezadowolony z poziomu pracy powódki, nierealizowana ona wyznaczonych zadań, ponadto jej zaangażowanie osobiste do pracy nie spełniało oczekiwań pracodawcy.

Powódka miała świadomość, że będzie co pół roku oceniana z realizacji zadań. Wiedziała również, jak została oceniona w 2014 roku. W ocenie Sądu sformułowana przyczyna wypowiedzenia, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, spełnia zatem wymóg konkretności. Oświadczenie pracodawcy odwołuje się do ocen realizacji zadań premiowych oraz oceny kompetencji za rok 2014. Zdaniem Sądu przedmiotowej sprawie powódka miała pełną świadomość co jest istotą zarzutu. Została bowiem zapoznana z formularzami oceny realizacji zadań premiowych za

dwa półrocza 2014 roku, jak i oceną roczną, co sama przyznała. Zaakceptowała treść pierwszej oceny TAPIR1, do kolejnej wystawionej oceny odniosła się zarówno na formularzu elektronicznym, zaś ocena roczna została omówiona z powódka na spotkaniu. W ocenie Sądu otrzymanie dokumentu rozwiązania umowy przez pozwaną nie powinno stanowić dla powódki elementu zaskoczenia. Nie można bowiem uznać, iż przedstawiony w dokumencie rozwiązania umowy zarzut był dla niej niezrozumiały i nie miała ona świadomości natury zastrzeżeń. Zatem zdaniem Sądu, w świetle ustalonego stanu faktycznego, błędnie powódka wskazała, że wskazany w rozwiązaniu umowy o pracę umowy jest niekonkretny.

W tym stanie rzeczy, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu obciążył powódkę obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez pozwanego.

SSR Rafał Młyński

Z: (...).